

РЕШЕНИЕ

№ 17068

гр. София, 20.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4050** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК, вр. чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. И., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., принудително настанен в Център от затворен тип към РПЦ – [населено място] на ДАБ при МС, отдел „ПМЗ – В.“, ПЗТ – Б., срещу Решение РПЗТ – 16 от 27.03.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 45в, ал. 1, вр. чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, е настанен в помещение от затворен тип.

В жалбата се посочва, че задържането в ПЗТ по време на процедура за закрила би могло да се приеме за разумно и законосъобразно, преследващо легитимна цел, ако е доказано по безспорен начин, че А. И., ЛНЧ [ЕГН], представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Решение РПЗТ – 16 от 27.03.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС е необосновано и немотивирано. При липсата на фактически основания, изложени в решението на председателя на ДАБ, не може да бъде извършена преценка на законосъобразността му. Излагането на релевантните факти и обстоятелства от органа, е трябвало да бъде извършено при издаването на административния акт, но в случая жалбоподателят на практика е лишен от възможността да разбере причините, довели до постановяване на оспореното решение. Липсата на ясни мотиви представлява съществен порок на формата на административния акт и е самостоятелно основание за отмяната му. Посочва се Решение от 20.06.2002 г. по дело Ал Н. срещу България, № 50963 / 99. В § 123 – 124 от това решение ЕСПЧ изрично се отбелязва, че дори когато е заплашена националната сигурност концепциите за законност и правова държава в едно демократично общество изискват засегнатото лице да може да оспори твърдението на органите, че е заплашена националната сигурност. В § 133 от това решение, ЕСПЧ приема, че

член 13, във вр. с чл. 8 на Конвенцията изисква държавите да предоставят възможности за изследване на относимите данни с достатъчно процесуални гаранции и задълбоченост от какъвто и да е вътрешноправен орган с гаранции за независимост и безпристрастност.

В съдебно заседание жалбоподателят А. И. се явява лично. Жалбоподателят иска от съда да се уважи жалбата.

А. И. се представлява от служебно назначен защитник – адвокат М. И. Т. от САК. Исква от съда да уважи жалбата.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт М. К., оспорва жалбата. Намира решението за правилно и законосъобразно.

Съдът, след като анализира наличните в делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

А. И., ЛНЧ[ЕИК], е подал молба за предоставяне на международна закрила. Молбата е подадена на дата 27.03.2025 г. На същата дата чуждият гражданин е регистриран като лице, търсецо закрила в Република България. Личните данни на чужденеца са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Към настоящия момент административното производство за предоставяне на международна закрила на чуждия гражданин не е приключило.

В мотивите на оспорения административен акт е посочено, че е постъпило писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) с вх. № 2 – 37 / 26.03.2025 г., според което за А. И., ЛНЧ [ЕГН], има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност и трябва да бъде настанен в помещение от затворен тип по време на производството по разглеждане на молбата му за предоставяне на международна закрила.

В мотивите на оспорения акт е посочено, че ДАНС е специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност. Основната дейност на ДАНС е защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. По силата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ. Целта на закона е да даде максимално широки гаранции за защита на националната сигурност.

Според решаващия орган, преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително правомощие на ДАНС и тяхното становище е обвързващо за органа, който е задължен да действа в условията на обвързана компетентност.

Приема се, че информацията, която се съдържа в писмото на ДАНС попада в хипотезата на чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тази разпоредба, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най – кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаване на индивидуалния административен акт, се прилага и не противоречи на закона.

Органът е посочил, че настаняването на А. И., ЛНЧ [ЕГН], в РПЦ на ДАБ от отворен тип е нецелесъобразно, тъй като въз основа на получената информация има основания да се смята, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност.

В резултат на проведеното административно производство е издадено Решение РПЗТ – 16 от

27.03.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 45в, ал. 1, вр. чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, А. И., е настанен в помещение от затворен тип.

Недоволен от така постановения административен акт жалбоподателят го оспорва пред състав на АССГ.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София - град приема от правна страна следното:

Съдът намира жалбата за редовна и допустима. Тя е подадена на дата 10.04.2025 г., а решението е било връчено на дата 27.03.2025 г. Жалбата е подадена в срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Решение № РПЗТ-16 / 27.03.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците представлява материално незаконосъобразен индивидуален административен акт, който е постановен при неправилно прилагане на разпоредбата на чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Разпоредбата на чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ, на която се позовава ответникът в Решение РПЗТ – 16 от 27.03.2025 г. е в смисъл, че когато „за своевременно разглеждане на молбата за международна закрила или за осигуряване участието на чужденеца, търсещ такава закрила“ не може да бъде ефективно приложена мярката „задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията“, след преценка на обстоятелствата за конкретния случай, чужденецът може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип, „когато това се налага, с цел защита на националната сигурност или обществения ред“. Освобождаването може да се случи при наличие на някое от основанията, посочени в чл. 45г, ал. 1, вр. чл. 45б, ал. 1, т. 3 и ал. 3 на чл. 45г ЗУБ. Понятията „временно“ и „във възможно най-кратък срок“, използвани в чл. 45б, ал. 1 трябва да бъдат разбирани и тълкувани в контекста на преследваната с настаняването цел - осигуряване участието на чужденеца, търсещ закрила в административното производство и препятстване възможността му, като лице, представляващо заплахата за националната сигурност и/или за обществения ред, да се отклони.

В конкретния случай в мотивите на административния акт липсва каквото и да било обсъждане на първата част от хипотезата на чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ „когато за своевременно разглеждане на молбата за международна закрила или за осигуряване участието на чужденеца, търсещ такава закрила“ не може да бъде ефективно приложена мярката „задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията“. Административният орган не е изложил абсолютно никакви мотиви относно факта, може ли спрямо А. И., ЛНЧ [ЕГН], да се приложи мярката „задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията“. Не са изложени и мотиви, ако тази мярка не може да се наложи ефективно, то какви са особеностите на конкретния случай (аргумент от чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ). Липсата на мотиви прави невъзможно да се провери действителната воля на административния орган.

На следващо място, трябва да се посочи, че предпоставката на чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ не е доказана. Не е достатъчно в оспорения административен акт да се посочи само, че жалбоподателят представлява заплахата за националната сигурност. Това обстоятелство трябва да бъде надлежно доказано. В конкретния случай то остава недоказано. Видно от справката от ДАНС, в нея не се съдържат каквито и да е твърдения, че жалбоподателят представлява опасност за националната сигурност на Република България. Съдържат се единствено данни за съвместни мероприятия между определени структури, които целят разкриване и предотвратяване на престъпление, като цифрово са посочени два текста от НК. Изброени са имената на различни чужди граждани, но по никакъв начин не е показана връзката между заплахата за националната

сигурност и поведението на А. И.. Всъщност в справката от ДАНС изобщо не се използва изразът „заплаха за националната сигурност“. Това прави невъзможна съдебната проверка, дали спрямо А. И. са налице предпоставките на чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Фактът, че А. И., ЛНЧ [ЕГН], представлява заплаха за националната сигурност остава недоказан. (в този смисъл е и съдебната практика – Решение № 7173 от 28.11.2017 г. по адм. д. № 8474 / 2017 г., АССГ, 18 – ти състав). В хода на административното производство е изготвена и докладна записка (л. 24 от делото). В нея е посочено, че по отношение на четири лица са постъпили данни, че трябва да бъдат настанени в помещение от закрит тип по време на производството по разглеждане на молбата за международна закрила. Становището на ДАНС е определено като задължително за административния орган. По него ДАБ трябва да действа в условията на обвързана компетентност. Отново не е посочено с какво точно А. И., ЛНЧ [ЕГН], представлява заплаха за националната сигурност.

Отмяната на Решение № РПЗТ-16 / 27.03.2025 г. води до незабавно освобождаване на чужденеца, освен ако не пребивава в помещението от затворен тип на друго основание.

Водим от горното и на основание чл. 45в, ал. 5 ЗУБ, Административен съд София - град, 45 – ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба А. И., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., Решение РПЗТ – 16 от 27.03.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което, на основание чл. 45в, ал. 1, вр. чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в помещение от затворен тип.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, и на протест.